



הגולם מירושלים

ני חיילים ישראלים נוספים נהרגו השבוע בירי מחבל, הפעם מגבול ירדן. אחד מפגועי כקבוק התבערה ברמאללה מת מפצעיו. כקבוקי כבד פצועים, לעיר תים יומיומיים, מזריקות אבנים ומקירות סכנים. ידיעות שוטפות ורופות זו את זו על מעשיירצח אכזריים של ערבים משתפי פעור לה בירי אחיהם.

המדיה הוא, שמה שהיה בלתי נסבל ואף בלתי מתקבל על הדעת, בסך הכל לפני פחות משנתיים — הפך לגורמה מקובלת, לחלק מן החיים. בכל כשלוף יש הסבר, לכל מוות יש תירוץ. לפני כשלושה שבועות כמעט רצח חייל ירדני עריק מתגברת אמריקאית בקיבוץ לוטן בערבה, וחטף חיילת לפני שנהרג למר בית המזל. שר הבטחון יצחק רבין הכריז עליו שהוא "משוגע". ראש הממשלה יצחק שמיר קנה את ההסבר של המומחה הפסיכולוגי, והרמטכ"ל דן שומרון התייחס למחבל כאל "פסיכי". המשוגעים האלה, הפלשתינאים, יודעים משום מה בריוק, איפה אפשר ומותר להשתגע.

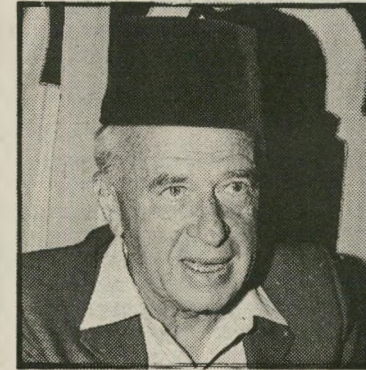
האלימות הפלשתינאית נמשך עשרים ואחד החודשים האחרונים? אלא שאיש לא בא להתחשבו עם רבין וחביו ריו על גוויות חללים ומספריהם, כפי שעשו חבריו במלחמת לבנון, כשעסקו, ועדיין הם עוסקים במלאכה בזויה ונוראה זאת. אבל על עניין אחד יש לבוא עמו חשבון כי הוא נבפשה של המדינה: על האריות, על ההשלמה, על היותורים שהם גוררים. אגב, זוהי שיטת ההסתגלות הלבנונית.

הוא שר הבטחון הראשון של ישראל אשר תתייחס אל רצח יהודים, "בשטחים" ומחוצה להם, ונפילת חיילים בגבולות, כאל תופעה נורמלית וקבועה שעוברים עליה לסדר היום.

ממש של האזרה. כל עוד ש... קרה למישהו אחר" ואני את נפשי היצילתי, היהודי בגטו תמך בוועידה-קהילה.

הגולם האנגלי מפראג

אמנם ציינו גם אצלנו השבוע 50 שנה לפרוץ מלחמת העולם השנייה. ורבין עצמו נאם נאום יפה. אבל הציבור הישראלי הרחב אולי צריך היה להתרשם וקא מרט שהציגה הטלוויזיה הישראלית ברגע של חסד. שם הזכירו, או לימדו נשכחות: כיצד ראש ממשלה בריטי, שוטה ועיוור, נאוול



פרשן צבאי ומומחה לפסיכיאטריה קלינית

צ'מברליין וחבריו באירופה, אנסו דמוקרטיה שהיתה מעצמה צבאית כשלעצמה, צ'כוסלובקיה, להתקפל משטחי ההגנה החיוניים מול הטרור הנאצי של היטלר. כיצד התקפלות טריטוריאליות זו — למען "שלום עשוי" — הובילה לא רק לשיתוק וסירוס המכונה הצבאית של צ'כוסלובקיה, אלא לשבירת כושר ההתנגדות של אורחיה. עד שנפלו לא רק צ'כוסלובקיה, אלא העולם כולו — למלחמה.

מעל לכל, באתו סרט טלוויזיה, לבני דור ישראלי שלא ידעו את אותה תקופה, בלטה דמותו של ראש הממשלה הבריטי, שנראה מין ליצן מבולבל, נפוח מחשיבות עצמית,



פרשן צבאי ומומחה לפסיכיאטריה קלינית

במשך כ-100 שנה ידעו היהודים פה לגבות את מחיר רמס, גם לפני ואחרי פעולות התגמול של שנות ה-50.

ואילו שר הבטחון רבין, בחסותו של ראש הממשלה שמיר ובשותפותו המלאה, הרגילו את הציבור או לפחות את חלקו, שהקות דם יהודים מותרת, ללא שהרוצחים יבואו על עונשם. מלבד מבצעים ספוראדיים ב"שטח חים" ומלבד פעולות יזומות בודדות בלבנון, הכל עוברים לסדר היום. מלבד פעולות נועזות ספורות נגד לב ומוח הטרור כגון: הוצאתו להורג של אברג'יאהד שפירסומי חו"ל הקיטח אותה לישראל, וחטיפתו של שייח' עובידי, הנציח רבין במערכת הבטחון קיפאון מחשבתי מבצעי מקצועי.

נוכח הקפאון הזה אין פלא שרבין, שאינו טיפש כלל, חיפש דרך לצאת מן המבוך, וכאן הוא נתן פרס לתוקפן כשיום, דחף, וגרר את שמיר להבטיח בחירות לפלשתינאים, שאינם יכולים להיות אלא מועמדי אש"ף — מחול" לי ומפקדי הטרור, צעד ראשון להקמת מדינה פלשתינאית.

מהכשלוך המקצועי הבטחוני, נמלט אם כן רבין לתוך "הפתרון הפוליטי": שליחים גלויים ומוסווים של אש"ף החלו לצאת ולבוא למשרדו וללשכתו של שמיר.

שניהם קיוו כי וויתורים לפלשתינאים, לאש"ף, יביאו לרגיעה ביהודה ושומרון וחבל עזה, התנגדו בכל תוקף לקשור את חיסול האלימות כתנאי מוקדם להזות איה שהיא תכנית מדינית.

ומה קרה מאז ששמיר ורבין ניסו למצוא חן בעיני הפלשתינאים? מקרי הטרור, האלימות והרצח הפלשתינאים החמירו. התיססה הער"בית בתוך ישראל גוברת. פרשנו לענייני בטחון רבין קם ומסביר כאילו "הפתח" השליח את עמדותיו. רבין מנסה לספק שוב סס"הדרמה לעם שלם. המרדים הלאומי בעבודה. אין זה פלא שהפופולאריות הציבורית של רבין אינה נופלת, למרות שהרצחנות הפלשתינאית גוברת. דעת הקהל נוטה לתמוך בפתרונות הקלים שאינם מחייבים כל מאמץ לאומי ואישי. וכל עוד הדבר אינו נוגע לעורו

לה הבריטי אשר מכר בנויד ערשים של פיסת נייר, של סיסמת "שלום בימינו" — את עתידו של עם קטן ובסופו של דבר גם של שישה מליון יהודים.

אותנו מעניין הגולם מירושלים: כלומר התגובות הגולמניות של ממשלת השיתוק הלאומי כלפי הבעיות הבעורות הצעות בכל יום, ואלה לטווח הרחוק.

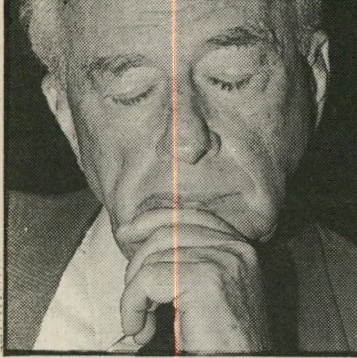
אך אם נתייחס רק לליקויים החמורים בת"חום הבטחון, ולתכנית המדינית הישראלית, העלולה להביא להקמת מדינה פלשתינית בכל הארץ — די בכך כדי להבחין בנוקמים שגורם הארץ זה.

סכנה ירדנית-עיראקית

מדובר לא רק במה שנראה לעין, אלא במהלכים שרק מקצתם נראים על פני השטח. הסימן החמור ביותר להכנות מלחמת תיות נראה דווקא מירדן, שהיתה השקטה והנוחה ביותר. עצם העובדה שהמלך חוסיין הירשה למטוסי-צילום עיראקיים לטוס בש"מיו לאורך גבול ישראל, מוכיחה לא רק על מצבו הפנימי הכלכלי-הבטחוני המעורער של המלך. אלא אף יותר, על נכונותו לתת יד לעיראק להכין תכנונים אופרטיביים נגד ישראל. המלך יודע היטב, שטיסות צילום עיראקיות כאלה משמעותן כוונות עיראקיות שונות. מהפצת תגמול עיראקית בישראל על הריסת הכור בבגדאד. עד להופעת תריסר דוויזיות משורינות עיראקיות ביום בהיר אחר, דרך ירדן, על גבול ישראל.

ירדן ועיראק שמרו על טיסות צילום אלה בסודיות גמורה. וישראל משום מה שתקה, עד שהסוד רלף. אבל יש להניח כי ירדן ועיראק לקחו בחשבון כי הטיסות תתגלנה. פירוש הדבר שלא רק עיראק מצפצפת על ישראל, אלא גם ירדן: כי כך מתייחסים כיום, אפילו המלך חוסיין, לגולם בירושלים. כשיש לבחור בין שקט עם ישראל לברית עם בגדאד, עשה חוסיין את הבחירה האחרת, כפעם הראשונה מאז מלחמת ששת הימים.

זהו סימן להופעת ענני מלחמה אפשרית, ככל שחולשתה של ישראל תמשך. יש להניח שאנו יודעים מעט מאוד על התכנונים



יתורים לפלשתינים כאמצעי להרגעת השטחים

הפולט שטויות חסרות טעם ונסוג מקו לקו — מול הטרור ההיטלרטי, כשכל שלב מוצג כהצלחה. המוני העם הבריטי התרגלו אז לשקט הזה של ראש ממשלתם ועתוניהם.

פני אורחי פראג האומללים נחקקו בוכרון הצופה, כשנועד להם שמנהיגיהם מכרו אותם ואת עתידם לשגינות השלום של ראש ה"מעצמה הבריטית וחבריו. אבל אז היה כבר מאוחר. היהודים שהביאו לעולם את סיפור הגולם מפראג, זה שאינו אחראי למעשי הרס"נותו, ראו יחד עם הלא-יהודים, את תוצאות מדיניותו של הגולם צ'מברליין: ראש הממש



יתורים לפלשתינים כאמצעי להרגעת השטחים

המשתופים למקרה של מלחמה, לא רק שק ירדן ועיראק, אלא גם של בת-יבשתה של עיראק, מצרים. זוהי עיראק שונה לחלוטין — מלחמתית ומסוכנת.

הטרגדיה במצבה הנוכחי של ישראל, הוא בכך שרבין של היום הוא איש אחר לחלוטין מרמטכ"ל מנצח של מלחמת ששת הימים לפני למעלה מ-20 שנה. ושמיר של היום הוא אדם אחר לחלוטין מאותו לוחם ומפקד בלח"י שיצא נגד האימפריה הבריטית. גם זה היה ממוך, לפני 50-י שנה.